

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce **Mgr. L. R., správce konkursní podstaty úpadce U.b., a. s. „v likvidaci“**, zastoupeného JUDr. Milanem Skalníkem, advokátem se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, Preslova 9, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Olomouc**, se sídlem Olomouc, Blanická 19, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2006, č. j. 22 Ca 14/2005 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel (dále jen stěžovatel) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2004, zn. 9032/2004-21, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Uherské Hradiště ze dne 23. 8. 2004 3939/2004, zamítající jeho žádost o obnovu řízení. O obnovu řízení bylo žádáno ve vztahu k pravomocnému rozhodnutí Celního úřadu ze dne 26. 9. 2002, č.j. 5439/02.

Krajský soud dospěl k závěru, že režim uskladnění v celním skladu končí jako režim s ekonomickým účinkem jediné přidělení jiného celního určení a nezaniká bez dalšího zánikem povolení k provozování celního skladu, ve kterém je uskladněno. Skutečnosti uplatněné v žádosti o povolení obnovy tak nemohly mít vliv na původní rozhodnutí. Vzhledem k nedůvodnosti žádosti o povolení obnovy již krajský soud neřešil běh lhůty

k podání žádosti o obnovu řízení, ani to, zda se jednalo o skutečnosti známé v původním řízení. Proto žalobu zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle jeho názoru nelze z ust. § 137 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, dovodit, že by přidělení jiného celně schváleného určení bylo jediným možným způsobem ukončení režimu s podmíněným osvobozením od cla. Jestliže je uskladnění v celních skladech nezbytným předpokladem podmíněného osvobození od cla, lze dovodit, že umístěním zboží v prostorách, které nejsou celním skladem (a to i v případě, že tuto povahu ztratily), podmíněné osvobození zanikne.

I za předpokladu, že by obstál právní názor vyslovený o této otázce krajským soudem, neodůvodňovalo by to závěr o nepoužitelnosti ust. § 263 odst. 1 věty třetí celního zákona v rozhodném znění. Toto ustanovení totiž k zániku ručení nevyžaduje, aby režim s podmíněným osvobozením od cla byl skutečně ukončen, nýbrž zánik ručení spojuje s uplynutím lhůty jednoho roku ode dne, kdy měl být tento režim ukončen. Z toho je zřejmé, že režim s podmíněným osvobozením od cla, nastolený uskladněním zboží v celním skladu obchodní společnosti I., s.r.o., měl být v důsledku uplynutí lhůty, na jakou bylo využívání prostor této společnosti jako celního skladu omezeno, ukončen, a že U. b., a.s., jako ručitel měla být podle § 263 odst. 1 věta třetí celního zákona o této skutečnosti informována. Pokud se tak nestalo, její ručení zaniklo. Nečinnost celních orgánů, případně dalších subjektů, nelze přičítat k její tíži. S právním posouzením krajského soudu nelze souhlasit ani v případě, že by v úvodu kritizovaný právní názor byl shledán správným. Rozhodnutí krajského soudu je nesprávné také proto, že se v důsledku uvedeného právního názoru nezabýval dalšími předpoklady pro obnovu řízení. Proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti podat vyjádření k této kasační stížnosti.

K tomu vyplynulo ze správního spisu, že v r. 2001 zjistil Celní úřad Uherské Hradiště, že v celním skladu firmy C. B., a.s., v K. (dříve sklad I. s.r.o.) došlo k odnětí uskladněného zboží celnímu dohledu, odhadem ve výši 100 mil. Kč. Vzhledem k tomu, že nebyl dán předpoklad úhrady celního dluhu některým z dlužníků, byla vyrozuměna U. b., jako ručitel; podle záznamu s ní bylo jednáno dne 4. 5. 2001. Rozhodnutím Celního úřadu Uherské Hradiště ze dne 26. 9. 2002, č. j. 5439/02, byla bance jako ručiteli firmy J.B., spol. s r.o., uložena povinnost uhradit celní dluh ve výši 11 994 372 Kč. Odvolací řízení bylo zastaveno rozhodnutím Celního úřadu Uherské Hradiště ze dne 9. 12. 2002, zn. 5439-05/02, pro nedoplnění náležitostí odvolání. Proti tomuto rozhodnutí podané odvolání bylo Celním ředitelstvím Olomouc dne 21. 2. 2003 pod zn. 424/2003-21 zamítnuto.

Dne 2. 7. 2004 podal stěžovatel žádost o obnovu řízení ve vztahu k rozhodnutí celního úřadu ze dne 26. 9. 2002, č. j. 5439/02, pro novou skutečnost zjištěnou ze sdělení celního úřadu ze dne 29. 6. 2004 o tom, že J.B., spol. s r.o., nebyla nikdy provozovatelem celního skladu a zboží propouštěla do režimu uskladňování v celním skladu veřejných celních skladů provozovaných I., spol. s r.o. Tento celní sklad zanikl uplynutím doby, aniž celní úřad upozornil ručitele na to, že celní režim nebyl ukončen. Plnění banky bylo plněním bez právního důvodu. Kromě hodnocení nezákonnosti JCD vydaných v rozhodných obdobích, stěžovatel v návrhu poukazuje na procesní pochybení v celním řízení a na skutečnost, že z rozhodnutí nebylo zřejmé, že celní orgány uplatnily nárok vůči dlužníku. Celní úřad

Uherské Hradiště rozhodnutím ze dne 23. 8. 2004, zn. 3993/04, obnovu řízení nepovolil, neboť k tomu neuznal uplatněné důvody ani neshledal zachovanou lhůtu.

Celní ředitelství Olomouc rozhodnutím ze dne 12. 11. 2004, zn. 9032/2004-21 zamítlo proti tomuto rozhodnutí podané odvolání. Ani tento orgán neshledal souvislost mezi sdělením celního úřadu a důvodem obnovy, nové skutečnosti neuznal, právní výtky touto cestou řešit odmítl a lhůtu nelze, lhůta označil za nedodrženou.

V žalobě bylo namítnuto, že F., a. s., se prohlášením o ručení zavázala společně a nerozdílně s J.B., spol. s r.o., uhrazovat celní dluhy, až po nejvyšší částku 1 mil. Kč. Smlouvou ze dne 31. 3. 1998 prodala F., a. s., část svého podniku společnosti U. b. a. s. Dále jsou v žalobě rekapitulována rozhodnutí v původním celním řízení. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2003 byl na banku prohlášen konkurs. Žádosti o obnovu podané první konkursní správce nebylo celním úřadem vyhověno, podané odvolání bylo zamítnuto. Žaloba stojí na tom, že nepovolením obnovy, jakož i předcházejícími rozhodnutími došlo ke zkrácení práv. Žaloba připouští, že skutečnosti, na nichž stála žádost o obnovu nebyly nové, ale v době původního řízení nevyšly najevo. Nepovažuje za rozhodné, že byly známy celnímu úřadu jako instituci, ale rozhodné je, že nebyly zjištěny v řízení před ním tehdy vedeném, nebyly podkladem rozhodnutí. I když důvodem pro povolení obnovy nejsou právní důvody, mají souvislost s důvody obnovy. Konkrétně se jedná o ust. § 263 odst. 1 celního zákona, podle něhož zaniká ručení nebyl-li ručitel informován do jednoho roku ode dne, kdy měl být celní režim ukončen o tom, že tento ukončen nebyl. Prostory společnosti I. s. r. o. přestaly být celním skladem dnem 31. 12. 1996, a tím byl nepochybně ukončen režim podmíněného osvobození od cla zde uskladněného zboží - § 133 odst. 1 písm. b) celního zákona. Shodně tomu bylo i u skončení celního skladu společnosti I. s. r. o. ke dni 31. 12. 1998 a 31. 12. 2000. Žalobce přitom neměl možnost se s těmito skutečnostmi v původním celním řízení seznámit, neboť společnost J.B. spol. s r.o. celní úřad nezprostita mlčenlivosti, a tudíž ten jí neposkytl požadované písemnosti. Nesouhlasí ani s názorem o uplynutí lhůty, která byla počítána od 31. 12. 2000. Tím byl smíšen dluh společnosti s dluhem ručitele, ovšem dluh ručitele trval i v době podání žádosti. Šestiměsíční lhůta pak byla dodržena ve vztahu k nabytí vědomosti o nových skutečnostech. Krajský soud žalobu zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Obnovu řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu bylo možno povolit, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Krajský soud v první řadě zkoumal, zda skutečnosti označené za nové mohly mít podstatný vliv na označené rozhodnutí. V daném případě těmito tvrzenými novými skutečnostmi mělo být zjištěno, že předmětné zboží bylo umístěno v prostorách, které ztratily povahu celního skladu, resp. neměly ji po celou dobu, v níž v něm zboží bylo uskladněno.

Podle § 133 odst. 1 písm. b) a odst. 2 celního zákona v rozhodném znění, patřilo uskladňování v celních skladech současně mezi režimy s podmíněným osvobozením od cla a mezi režimy s ekonomickým účinkem. Režim s ekonomickým účinkem podle § 137 celního zákona byl ukončen přidělením jiného celního schválení. Přitom doba uskladnění v celním

skladu zákonem omezena nebyla a v daných případech nebyla omezena ani celním úřadem (§ 152 odst. 1 zákona). Lze přisvědčit krajskému soudu v názoru, že pouze to, že konkrétní celní sklad ztratil postavení celního skladu automaticky neznamená ukončení režimu s ekonomickým účinkem. Ztráta charakteru celního skladu (kterou žalovaný s poukazem na vydaná rozhodnutí provozovateli skladu navíc popírá) jistě znemožňuje, aby do tohoto skladu bylo zboží nadále uskladňováno, neznamená však, že zboží v něm umístěné z doby tomu předcházející, se stalo zbožím s jiným režimem, navíc s režimem, který by nebyl spojen s povinností úhrady cla. Nic takového nelze ze zákona dovodit, naopak ten předpokládá i možnost převedení do jiného celního skladu.

Stěžovatel pro případ akceptace tohoto závěru krajským soudem, dále namítá, že nebylo možno vyloučit ust. § 263 odst. 1 věta celního zákona věty třetí spojující zánik ručení s uplynutím jednoho roku ode dne, kdy měl být celní režim ukončen, za situace, že ručitel nebyl informován o tom, že ukončen nebyl. Jistě i tato skutečnost, tj. zjištění, že celní režim nebyl ukončen ve stanovené lhůtě a ručitel o tom nebyl uvědoměn, a v důsledku toho ručení zaniklo, by mohla mít charakter nové skutečnosti s vlivem na vydané rozhodnutí.

Zákon skutečně v citovaném ustanovení spojoval zánik ručení s nesdělením celního orgánu o uplynutí lhůty, v níž měl být celní režim ukončen, a to uplynutím jednoho roku od neuskutečněného ukončení celního režimu. Ovšem zánik ručení je spojen s nedostatkem informace o tom, že celní režim nebyl ukončen ve stanovené lhůtě. V daném případě doba trvání uskladnění zboží v celním skladu určena nebyla, zákon ji, jak výše uvedeno, nestanoví. Odvozuje-li stěžovatel okamžik, kdy měl být celní režim ukončen, od okamžiku, kdy konkrétní celní sklad ztratil charakter celního skladu, nelze s ním souhlasit, neboť povinnost ukončení celního režimu s podmíněným osvobozením od cla se na takovou skutečnost neváže. Z tohoto hlediska tedy není rozhodné, zda a ve které době předmětný celní sklad postrádal potřebné povolení ani to, zda jim disponoval po celou dobu, v níž v něm bylo zboží uskladněno.

Vzhledem k tomu, že ani Nejvyšší správní soud neuznal stěžovatelem tvrzené nové skutečnosti takovými skutečnostmi, pro které mohla být povolena obnova řízení, je nerozhodné, zda se jedná o skutečnosti, které nemohly být nezaviněně uplatněny v původním řízení, ani zda návrh byl podán v zákonné lhůtě. Námitkám kasační stížnosti proto nepřisvědčil.

Nad rámec kasačních námitek Nejvyšší správní soud vážil, zda na řízení před krajským soudem měla mít vliv skutečnost, že žalovaný povolil ve vztahu k původnímu rozhodnutí ze dne 26. 9. 2002, č. j. 5439/02 přezkum podle § 55b daňového řádu, a že dne 22. 12. 2004 bylo vydáno rozhodnutí č. j. 4576-04/04 původní rozhodnutí o vyměření cla měnící. Rozhodnutí totiž bylo podrobena rovněž soudnímu přezkumu a téhož dne, jako touto kasační stížností napadený rozsudek, vydal krajský soud další rozsudek, jímž rozhodnutí žalovaného vydané v řízení podle § 55b daňového řádu zrušil. Vzhledem k tomu, že obnova povolena nebyla a rozhodnutí soudu o žalobě i o kasační stížnosti je negativní, nemůže dojít ke střetu ani s nyní vydaným novým rozhodnutím (ze dne 21. 6. 2007) v řízení podle § 55b daňového řádu. Nic jistě stěžovateli nebrání domáhat se proti němu ochrany novou žalobou.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 (§120) s ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu